

Rózsa, kenyér, musical

LEMEZTELENÍTŐ

A szentek nem voltak normálisak – sommázta a művészkolléga minap, amikor említettem neki egy Szent Erzsébet-musical felvételét. A lényegre tapintott: mai szekularizált multikultink közepette pláne nem is volna szent, aki normálisnak látszana.

H1N1-es hajléktalan rózsadombi rezidencia vízágyába vinni – a fejedelmi nászbaldachin alá leprást fektetni ennyit jelenthetett a XIII. században. II. Andrásunk lányának korlátozhatatlan istápoló hivatása, a legnagyobb ferencesekhez méltó élete olyan példa, melytől úgy is zavarba jövünk, ha a jelen számára „legcoolabb” csomagolásban tárják elének.

Andorka Péter már most, zeneakadémiai diákéveinek kellős közepén is a professzionális partitúráírás jegyeivel ékes. Átkomponálja, nagy kedvvel alakítja e két felvonás előjátékait, a jelenetek határán feltűnő közzenéket. Számtalan hangszerelési fogást mutat be instrumentumcsoportok finom fonásával, és folyamatosan ügyel, hogy „Szent Erzsébetből hős szeretet áradjon”: az egyik legszebb magyar népének – mint történelmi arcképcsarnok is – leitmotivként kanyarog a kottaíveken. Bár jutna több invenció a rózsává változó alamizsnakenyerek emblematis csodájára: egy Wagner nevű előd nagypénteki varázsát kicsiben volna muszáj „lekövetni”, mert csak a hangszerek átlényegülésével ragadható meg ez a tünemény.

A librettó harmadrendi szerzetes mérnökember munkája, kinek lirizáló hajlama sem új keletű. Hajnal Géza erősen indít – a dob-basszus pattogásától hairesre sikerült nyitójelenet különben zeneileg is az egyik csúcs, ezézt sem gond, hogy többször visszatér –, esküvő-összeesküvő, nász-gyász rímpárokkal teremti meg a történelmi keret széleit. Jönnek aztán ernyedtebb pillanatok, amikor Erzsébet brosúra-stílusban szól, vagy az Atya-gatya hangalaki párt nem sikerült gúnnyá konvertálni, így

inkább blaszfémnek hat. Összességében mégis dicsérendő munka: a férj, Lajos halálakor hovatovább egy kétségbeesett, a Teremtőt tetemre hívó ima önkívületére is meri ragadtatni hősnőjét a hús-vér szentábrázolás jegyében.

Persze, mindenből elérne egy grádiccsal jobb: kevésbé csipogó címszereplő (számára a punktírozás szerzői segítsége a hanghorizontján túli szólamrészhez), kevésbé édeskes tenorú, Miller Zoltán-imitátor fiúk, s lehetne nagyobb Benyus Sándor különben ingen szépen teljesítő szimfonikus orkeszterének vonóskara is. De itt szerzetesrend a kiadó, nem holmi dúsgazdag biznizsmen. És azt is

vegyük észre, hogy szép dramaturgiai ötletként a Lajossal vitt szerelmi duett bűvópatakja újra felcsobog a szerzetesi fogadalom háttérben, hogy a meleg baritonú Török Máténak Barátként szerződtetése már hangkarakter gondolkodást mutat (csak kanalizásaiért kár), hogy kiválóan sikerült Frigyes császár két szalon sodrott leánykérő bohózatát a másik Misztrálással, Heinzinger Miklóssal megoldani, s hogy Szabó Gyula Győző a sógor, Henrik Raspe röpke szólamában hibátlan nyújt. S hogy a kiadvány könyves külleme úgy tetszetős, hogy közben méltó e nehezen kezelhető, de sokakat kezelő királylány egyszerűségéhez is.

Tán azt hitték sokan, hogy a Mária Rádióba való imádságos zene születik itt, ám többet vállalt, és többet is teljesített a szerzőpár. Ha legközelebb slágert is írnak belé, országos siker nőhet munkájuk nyomán – akarom mondani: igazi városmisszió.

ÓKOVÁCS SZILVESZTER ■

(*Andorka-Hajnal: A Rózsalány – 2 CD, Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány, 2009*)

NAGYÍTÁS C. HETILAP, 2009. DECEMBER 23.